

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 τοπομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΕΙΟΝ, κατὰ τὸν Φραγκίσκον Κοππέ. —
 ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (συνέχ.), μετάφρ. Ι. Ι.
 Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχ.), μυθιστ.
 ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ.—Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστ.
 Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ.—ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτὶα :

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ
ΧΡΥΣΟΥΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΕΙΟΝ

Ὅτε ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χέμ ἀπώλεσε καὶ
 τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἑκατοντάφραγκον
 γραμματίον, ἠγέρθη τῆς τραπέζης τοῦ
 παιγνιδίου, ἐφ' ἧς πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπο-
 λήσει τὰ λείψανα τῆς μικρᾶς αὐτοῦ περι-
 ουσίας, ἣν εἶχε συλλέξει ὁ πατήρ του δι'
 ἐντίμου ἐργασίας, κατελήφθη ὑπὸ σκοτο-
 δίνης καὶ ἐνόμισεν ὅτι θά' ἐπιπτε κατὰ γῆς.

Τὴν κεφαλὴν ἔχων τεταραγμένην καὶ
 τοὺς ποδας κλονουμένους, ἐκάθησεν ἐπὶ τι-
 νος ἐκ βύρσης μεγάλου θρονίου, εὐρισκο-
 μένου περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου.
 Παρατήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συγκεχυ-
 μένως τὸ χαρτοπαίγιον ἐκεῖνο, χάριν τοῦ
 ὁποίου εἶχε κατατρίψει τὰ ὠραιότερα τῆς
 νεότητός του ἔτη, ἀνεγνώρισε τοὺς ὁμοίους
 αὐτῷ καταστραφέντας χαρτοπαίχτας, ἤ-
 κουσε τὸν ἀσθενῆ ἥχον τοῦ χρυσοῦ καὶ πά-
 ραυτα ἠνιόνησεν ὅτι ἦτο πλέον κατεστραμ-
 μένος, ἀποπολῶς. Καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀνεμνή-
 σθη ὅτι ἐντὸς συρταρίου τινὸς τῆς σκευο-
 θήκης του ὑπῆρχον τὰ στρατιωτικὰ πιστό-
 λια τοῦ πατρὸς του, στρατηγοῦ Δὲ Χέμ,
 ἅτινα ὁ μικραῖτης ἔφερε κατὰ τὴν ἐφο-
 δον τῆς Ζααθα Καταβληθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς
 αὐπνίας καὶ τῶν ἡθικῶν ἀλγηδόνων, ἀπε-
 κοιμήθη βαθέως.

Ὅτε ἐξύπνησεν, ἔρριψε βλέμμα γοργὸν
 ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ἐκκρεμοῦς καὶ
 ἠνιόνησεν ὅτι ἐκοιμήθη πλέον τῆς ἡμισείας
 ὥρας· εἶτα δὲ ἠσθάνθη ὅτι εἶχεν ἀνάγκην
 νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα.
 Ὁ δεικτὴς τοῦ ὥρολογίου ἐδείκνυνεν ἀκρι-
 βῶς μεσονύκτιον παρὰ τέταρτον. Ἀλλὰ
 μόλις ἠγέρθη χασμώμενος καὶ ἐντείνων
 τοὺς βραχίονάς του, ἀνελογίσθη ὅτι ἡ ἐ-
 σπέρα ἐκεῖνη ἦτο ἡ τῶν Χριστουγέννων καὶ
 τότε μόνον ἀνεμνήσθη τῆς παιδικῆς του
 ἡλικίας, καθ' ἣν, πρὶν ἢ κατακλιθῆ, ἔθε-
 τον ὑπὸ τὴν κλίνην του τὰ καινουργῆ ὑπο-
 δήματά του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ γέρω-Δρόν-
 σκης, διαβόητος χαρτοπαίχτης, φέρων
 τὸν νυκτικὸν ἐπενδύτην του, ἐπλησίασε
 πρὸς τὸν Λουκιανὸν καὶ τῷ εἶπε χαμηλο-
 φῶνως.

— Ἀκουσε· δάνεισέ μου ἓνα πεντάφραγ-
 κον καὶ δὲν θὰ χάσης. Εἶνε δύο ἡμέραι
 ὅπου δὲν ἔκαμα βῆμα ἀπὸ ἐδῶ καὶ μολα-
 ταῦτα δὲν εἶδα νὰ κερδίσῃ ἡ Ντάμα...
 Περιγέλασέ με ὅσον θέλεις· ἀλλὰ στοιχη-
 ματίζω ὅτι, θέλεις ὅτι, ἕως ὅτου νὰ ση-
 μάνῃ τὸ μεσονύκτιον, ἡ Ντάμα χωρὶς ἄλλο
 θὰ κερδίσῃ.

Ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χέμ ὕψωσε τοὺς ὤ-
 μους, ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα ἀποτόμως
 καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν πρόδομον· λαβὼν δὲ
 τὸν πῖλόν του καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του,
 κατέβη τὴν κλίμακα μετὰ ταχύτητος ἀν-
 θρώπου προσβληθέντος ὑπὸ πυρετοῦ.

Πρὸ τεσσάρων ὥρῶν ὁ Λουκιανὸς εἶχε
 κλεισθῇ ἐντὸς τοῦ χαρτοπαίγνιου ἐκεῖνου.
 Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ χιὼν ἐπι-
 πτε κατὰ νιφάδας καὶ αἱ ὁδοὶ τῶν Παρι-
 σίων εἶχον καταστῆ καταλειπτῇ. Σκότος
 βαθὺ ἐπεκαλύπτε τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ Λουκιανὸς ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους
 καὶ ἤρξατο τρέχων δρομαίως καὶ ἀναπολῶν
 πάντοτε τὰ ἐν τῷ συρταρίῳ τῆς σκευοθή-
 κης του πιστόλια. Ἀλλ' αἶφνης ἔστη ἀπο-
 τόμως ἀπέναντι φοβεροῦ θεάματος.

Ἐπὶ τινος λιθίνου ἐδωλίου, εὐρισκομέ-
 νου παρὰ τὴν θύραν ξενοδοχείου τινός, ἐ-
 κάθητο ἐξάετις περίπου παιδίσκη, ρακέν-
 δυτος καὶ τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους. Τὴν
 κεφαλὴν ἔχουσα ἠρεισμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου,
 ἡ δυστυχὴς ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμάτο, ἐνῶ
 τὸ ἐν τῶν κατεσχισμένων ὑποδημάτων
 τῆς εἶχεν ἐξέλθει τῶν ποδῶν τῆς.

Πρὸ τοιούτου σπαραξικαρδίου θεάματος
 ὁ Λουκιανὸς ἔθηκε μηχανικῶς τὴν χεῖρα
 ἐν τῷ θυλακίῳ του. Ἀλλὰ πάραυτα ἀνε-
 λογίσθη τὴν ἀθλίαν του θέσιν.

Οὐχ ἦττον, ὥς ἐξ ἄνωτέρου ἐνστίκτου
 ὠθούμενος, ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀθῶον ἐ-
 κείνο πλάσμα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ πα-
 ραλάβῃ αὐτὸ μετ' ἑαυτοῦ καὶ νὰ τῷ προσ-
 φέρῃ ἄσυλον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτε
 ἐπὶ τῆς λείας καὶ ἀπαστραπτούσης χιόνος
 καὶ πλησίον τοῦ κατεσχισμένου ὑποδή-
 ματός του, διέκρινε πράγματι τὰ λάμπον.

Ἐκυψε περιέργως ἐπ' αὐτοῦ καὶ παρε-
 τήρησεν αὐτό.

Ἦτο ἐν χρυσοῦν λουδοβίκειον.

Φιλεύσπλαγχνὸς τις ἀναμφιβόλως κυ-
 ρία εἶχε διέλθει ἐκεῖθεν κατὰ τὴν νύκτα
 ἐκείνην τῶν Χριστουγέννων καὶ ἔθηκεν ἐ-
 πιτηδεῖως ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος τῆς ἐπαί-
 τιδος τὴν μεγαλόδωρον αὐτῆς ἐλεημο-
 σύνην.

Ἐν λουδοβίκειον! Ἦτο ἱκαναὶ ἡμέραι
 ἀναπαύσεως καὶ πλούτου διὰ τὴν ἐπαί-
 τιδα.

Ὁ Λουκιανὸς ἔμελλε νὰ ἐξυπνίσῃ αὐ-
 τήν, ὅπως τὴν εἰδοποίησῃ περὶ τούτου, ὅτε
 αἶφνης ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ
 ἀρχαίου παίκτου, ψιθυρίζουσας εἰς τὸ οὖς
 του·

— Εἶνε δύο ἡμέραι ὅπου δὲν ἔκαμα
 βῆμα ἀπὸ ἐδῶ καὶ μολαταῦτα δὲν εἶδα νὰ
 κερδίσῃ ἡ Ντάμα... Στοιχηματίζω ὅτι
 θέλεις ὅτι, ἕως ὅτου νὰ σημάνῃ τὸ με-
 σονύκτιον, ἡ Ντάμα χωρὶς ἄλλο θὰ κερ-
 δίσῃ.

Καὶ τότε ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος εἰκοσιτε-
 τραετὴς νέος, ὁ καταγόμενος ἐξ ἐντίμου
 καὶ διακεκριμένης οἰκογενείας, ὁ οὐδέποτε
 διαπράξας ἀτιμὸν τινὰ πράξιν, συνέλαβε
 τρυμερὰν ιδέαν... Καὶ ἀφοῦ δι' ἐνὸς
 βλέμματος ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνος ἐν τῇ
 ἐρήμῳ ἐκείνῃ ὁδῷ, κλίνας τὸ γόνυ, ἔτεινε
 μετὰ προφυλάξεως τὴν τρέμουσαν χεῖρά
 του καὶ... ἔκλεψε τὸ λουδοβίκειον!

Εἶτα δὲ, τρέχων δρομαίως, ἐπανῆλθεν
 εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ἀνέβη πηδῶν τὴν
 κλίμακα, ὠθησε διὰ τῆς χειρὸς του τὴν
 θύραν τῆς κατηραμένης αἰθούσης ἀκριβῶς
 καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὥρολόγιον ἐσήμεινε
 τὸ μεσονύκτιον, ἐπλησίασε πρὸς τὴν τρά-
 πεζαν, ἔρριψε τὸ χρυσοῦν νόμισμα ἐπὶ
 τοῦ πρασίνου τάπητος καὶ ἐφώνησεν·

— Ὁλόκληρον εἰς τὴν Ντάμα.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ἄσος χάνει καὶ Ντάμα κερδίζει,
 ἠκούσθη μετ' ὀλίγον τραχεῖά τις φωνή.

— Πηγαίνω πάρολε, ἀνέκραξεν ἐκτὸς
 ἐαυτοῦ ὁ Λουκιανός.

— Ρήγας χάνει καὶ Ντάμα κερδίζει, ἡ-
 κούσθη καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἡ αὐτὴ
 φωνή.

Οὕτως ἐξηκολούθησε παίζων ὁ Λουκια-
 νὸς μετὰ τῆς αὐτῆς τόλμης καὶ μετὰ τῆς
 αὐτῆς πάντοτε ἐπιτυχίας κερδίζων.

Μετὰ ἐν περίπου τέταρτον εἶχε σωρεύ-

σει πρὸ αὐτοῦ σωρὸν χρυσῶν νομισμάτων καὶ γραμματίων. Ἦτο τύχη ἀνήκουστος, πρωτοφανής. Ἦθελεν εἶπει τις ὅτι ἡ χάριτις ἐκείνη Ντάμα ἐμαγνητίζετο ὑπὸ τὸ ἀστραπηδόλον βλέμμα τοῦ παίκτη ἐκείνου καὶ τῷ ὑπῆκουεν.

Ἦδη ἠσθάνετο ἐκυτὸν εὐτυχῇ. Κερδίσας διακόσια ἕως τριακόσια χρυσὰ λουδοβίκια καὶ βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ἐνόμισεν ὅτι θὰ κερδίσῃ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ ὅλην τὴν πατρικὴν του περιουσίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολέσει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ἀσώτου καὶ ἐκδεδηγημένου βίου του. Ὅθεν, χωρὶς ν' ἀποβάλῃ τὸ βαρὺ ἐπαισιόφρονό του, ἐξηκολούθει παίζων μακρινὰ καὶ πάντοτε κερδίζων ὑπέρογκα ποσά. Ἐπλήρωσε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀναμειγνύοντα τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του, τοῦ προστερινιδίου του, τῆς ἀναξυρίδος του καὶ τέλος ἔθηκεν ἐντὸς τῆς σιγαροθήκης του δράκα πεντακοσιοφράγων χαρτονομισμάτων.

Καὶ ἐξηκολούθει πάντοτε παίζων καὶ πάντοτε κερδίζων καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης σωροὺς χρυσῶν λουδοβικίων μετὰ βεβαιότητος ἅμα καὶ καταφρονήσεως.

Αἰφνης ἀνεμνήσθη τῆς μικρᾶς ἐπαίτιδος, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς χιόνος κοιμωμένην, τῆς ἀθώως ἐκείνης παιδίσκης, τῆς ὁποίας εἶχε κλέψει τὸ χρυσοῦν λουδοβίκιον, καὶ ἡ καρδία του ἐσπάραζεν ἀκουσίως καὶ ἠσθάνθη φοβερὰν τύψιν συνειδότος.

— Νὰ ᾔηνε ἄρά γε, ἐσκέφθη, πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν; Βεβαίως θὰ ᾔηνε... Μετ' ὀλίγον... ναι, ὅταν σημάνῃ μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον... τὸ ὁμνύω... θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ... θὰ τρέξω νὰ τὴν πάρω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, θὰ τὴν φέρω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ θὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην μου... Θὰ τὴν ἀγαπήσω ὥς θυγατέρα μου, θὰ τὴν προικίσω καὶ θὰ φροντίζω περὶ αὐτῆς πάντοτε, πάντοτε!...

Ἀλλὰ τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε μίαν ὥραν, μίαν καὶ τέταρτον, μίαν καὶ ἡμίσειαν, μίαν καὶ τρία τέταρτα... καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐκάθητο εἰσέτι ἐπὶ τῆς καταχθονίου καὶ κατηραμένης τραπέζης.

Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ τύχη εἶχε γυρίσει!... Εἶχε χάσει πᾶν ὅ,τι ἐκέρδισε καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ χρυσοῦν λουδοβίκιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐπαίτιδα.

Τὸ ὥρολόγιον ἐσήμαινεν ἤδη δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παιγνιδίου ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ἀρκεῖ πλέον... μ' ὅλην τὴν καταδρομὴν τῆς τύχης, ὁ πάγκος ἐκέρδισε ἀπόψε ὥς ἐκ θαύματος.

Αἰφνης ὁ Λουκιανὸς ἠγέρθη καὶ ἀποθῶν ἀποτόμως τοὺς περικυκλοῦντας αὐτόν, κατέβη δρομαίως τὴν κλίμακα καὶ εὗρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο καὶ οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο.

Μακρόθεν, ὑπὸ τὴν λάμψιν φανοῦ φωταερίου, διέκρινε τὴν παιδίσκην.

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔλαβε τρέμων τὴν χεῖρά της.

— ὦ πόσον εἶνε ψυχρὰ! εἶπε. Δυστυχῆς μικρά!... θ' ἀναπληρώσω τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔκαμα... θὰ σε πάρω εἰς τὴν οἰκίαν μου... θὰ σε βάλω εἰς τὴν κλίνην μου νὰ κοιμηθῇς καὶ θὰ πράξω ὅ,τι δυνήθω διὰ σέ.

Καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἐπαίτιδα. Ἡ κεφαλὴ της ἐπανεπέστη ἐπὶ τοῦ στήθους του, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐξυπνήσῃ.

— Πόσον βαθεῖα κοιμῶνται εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τὰ παιδιὰ!

Καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἀλλ' αἰφνης, καταληφθεὶς ὑπὸ τινος ἀπαισίας ιδέας, ἠθέλησε ν' ἀφηνιέσῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλὰ, φεῦ! τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι αἱ βλεφαρίδες τοῦ ἀθώου ἐκείνου πλάσματος ἦσαν ἡμίλειστοι καὶ ἄφινον νὰ φαίνωνται κατὰ τὸ ἥμισυ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐσθεσμένοι καὶ ἀπλανεῖς.

Ὁ Λουκιανὸς ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ νοῦς του ἐσαλεύετο· καί, θέλων ἔτι μᾶλλον νὰ βεβαιωθῇ, ἔθηκε τὸ στόμα του πλησίον τοῦ στόματος τῆς μικρᾶς.

Φεῦ! οὐδεμία πνοὴ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ!

Ἐνῶ μὲ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο λουδοβίκιον, ὅπερ εἶχε κλέψει ἀπὸ αὐτὴν, ὁ Λουκιανὸς ἐκέρδισεν εἰς τὸ παιγνίδιον ὀλόκληρον περιουσίαν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἀπώλεσε πάλιν, τὸ ἀνευ ἀσύλου καὶ ἀνευ προστάτου ἀθῶον ἐκείνο πλάσμα ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ ψύχους!

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λουκιανὸς, ἀφοῦ ἐνεχυρίσας τὸ ὥρολόγιόν του καὶ ἐπρογεμάτισε, μετέβη εἰς τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον καὶ κατετάχθη ἐθελοντὴς εἰς τὸ 1ον σύνταγμα τῶν ἱππέων τῆς Ἀφρικῆς.

Σήμερον ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χέμ εἶνε ὑπολοχαγός. Καίτοι δὲ μόνον ἐκ τοῦ μισθοῦ του ἀποζῇ, οὐχ ἤττον διάγει ἀξιοπρεπῶς καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὰ αἰσχροῦ καταγῶγια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Διηγούνται δὲ μάλιστα ὅτι ἔγεινεν εἰς ἄκρον φειδωλὸς· διότι ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν συναδέλφων του εἶδεν αὐτόν ἐλεοῦντα μικρὰν τινὰ ἐπαίτιδα καὶ ἐξεπλάγη μεγάλως διὰ τὴν γενναϊότητα τοῦ πτωχοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χέμ εἶχε θέσει ἐν χρυσοῦν λουδοβίκιον εἰς τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς ἐπαίτιδος.

[Κατὰ τὸν Φραγκίσκον Κοππέ]

T.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΑ'

Οἱ τόσοι πόνοι, τὰ τόσα δεινὰ εἶχαν σχεδὸν ἐξαντλήσει τὴν αἰσθητικότητά μου.

Τὴν μητέρα μου μόλις ἐκλαυσα· ἐκλεί-

σθην εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἀφοῦ ἐπῆραν τὸ σῶμα, καὶ ἐμεινα ἐκεῖ σκυθρωπὴ καὶ κατάκοπος διὰ πολλοὺς μῆνας. Μόνη τοῦ νοός μου ἐνασχόλησις ἦσαν αἱ ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος βίου μου κατ' ὅλας τὰς φάσεις, οὔτε ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ θεία μου, ἥτις κατ' ἀρχὰς με ὑπεδέχθη κακίστα, τέλος ἐμαλάχθη ἀπὸ τὸ σιωπηλὸν μου ἐκείνο πένθος, ἐπειδὴ τοῦτο ἐνόει ὁ χαρακτήρ της μᾶλλον παρὰ τὴν ἐκχυσιν τῶν δακρύων. Μὲ ἐφρόντιζε σιωπῶσα καὶ αὐτὴ, καὶ μ' ἐπροφύλαττε τοῦ ν' ἀποθάνω ἀπὸ πείναν. Ἡ κατῆφεια τοῦ οἴκου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχα ἀφίσει τόσον φαιδρὸν καὶ ἀκαίον, ἐσυμφῶνει με τῆς ψυχῆς μου τὴν διαθέσιν. Ἐπανεβλέπα τὰ ἐπιπλά, ἅτινα μ' ἐνθουμίζαν τὰ μυρία τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου φροῦδα πράγματα. Ἐσύγκρινα τὸν καιρὸν, ὅτε ὀλίγον ἂν ἐκεντᾶτο τὸ δάκτυλόν μου, τὸ κακὸν τοῦτο ἀνησύχει τοὺς οἰκείους μου ὥς ἡ μεγίστη τῶν συμφορῶν, μετὰ τὸν ἐπανείδιστον καὶ αἰμοσταγῆ βίον, τὸν ὁποῖον διήγαγα ἔκτοτε. Ἐβλέπα ἀφ' ἐνός μὲν τὴν μητέρα μου εἰς τοὺς χορούς, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν πριγκίπισσαν Ζαγγαρόλην δηλητηριασμένην εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἴσως δὲ καὶ διὰ χειρὸς μου. Εἰς τὰ ὄνειρά μου, ὁ ἦχος τῶν μουσικῶν ὀργάνων διήρχετο ἀνάμεσα εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Ἑρριέτου φονευομένου· καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς φυλακῆς, ὅπου τρεῖς ὅλους μῆνας μεστοὺς ψυχικῆς ἀγωνίας ἐπερίμενα καθεκάστην μίαν θανατικὴν καταδίκην, ἔβλεπα νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμέ, διὰ τῆς φωτοβολίας τῶν κηρίων καὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν, τὸ φάσμα μου ἐνδυμένον μακρὸν πέπλον ἀργυροειδῆ καὶ κατὰστικτον ἀπὸ ἀδάμαντας. Ἐνίοτε, κατάκοπος ἀπὸ τὰ συγκεχυμένα καὶ φρικτὰ αὐτὰ ὄνειρα, ἀνεσθίονα τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καὶ πλησιάζουσα παρετήρουν αὐτὴν τὴν πόλιν ὅπου ποτὲ ὑπῆρχα τόσον εὐδαίμων καὶ ἐπαινετὴ, τὰ δένδρα αὐτοῦ τοῦ περιπάτου ὅπου τόσος θαυμασμός ἠκολούθει ἕκαστον βῆμα μου. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνα νὰ διακρίνω τὴν ἐξυδριτικὴν περιέγειαν ἣν διήγειρεν εἰς τοὺς διαβάτας ἡ ὠχρὰ μορφή μου. Ἔστεκαν ὑπὸ τὸ παραθύρόν μου, ἡ συνηθειάζοντο καὶ ὀμίλουν περὶ ἐμοῦ σχεδὸν δακτυλοδεικτούντές με. Τότε ἀπεχώρουν, ἀφίνα τὰ παραπετάσματα πάλιν νὰ πέσουν, καὶ ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν κλίνην τῆς μητρὸς μου ἐκαθήμην ἐκεῖ πλησίον, ἕως οὐ ἤρχετο ἡ θεία μετὰ τὰ σιωπηλὰ βήματά της καὶ τὴν ἀφασίαν της καὶ λαμβάνουσα με ἀπὸ τὸν βραχίονα με ὠδήγει εἰς τὸ τραπέζι. Οἱ τρόποι της εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν τῆς ζωῆς μου μ' ἐφάνησαν ὥς οἱ πρεπωδέστεροι καὶ γενναϊότεροι πρὸς ἐμέ. Παρηγορίας, δὲν θὰ τὰς ἤκουα, ὀνειδισμοὺς δὲν θὰ τοὺς ὑπέφερα, τεκμήρια ὑπολήψεως πρὸς ἐμέ τώρα πλέον δὲν θὰ τὰ ἐπίστευα. Ἡ ἄλλαλος ἐκείνη στοργὴ καὶ ἡ λεπτὴ εὐσπλαγχνία μᾶλλον με ἔφεραν εἰς κατάνυξιν. Ἡ κατηφὴς ἐκείνη μορφή ἡ περιερχομένη ἀθουρώως τριγύρω μου ὥς φάντασμα, ἡ ὥς ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ἦτο ἡ μόνη ἥτις